

VILÉM ČOK

Když jsi v pohodě, na budku nedostaneš

Neváhal ani na okamžik a pozvání k návštěvě stánku Easy Riders na veletrhu Motocykl 2005 ihned přijal. V okamžiku, kdy spatřil vystavené stroje, byl ve svém živlu a překypoval energií. Bez vyzvání ochotně zapózoval a evidentně byl v prostředí, které je mu blízké. Takový Vilém Čok, jak ho všichni známe, dalo by se říct. Ovšem o několik minut později při rozhovoru ukázal tvář, kterou jsem já a možná i vy, rozhodně neznal. Posudte sami.

Vystudoval jsi telekomunikace. Vzhledem k tomu, jak se ten obor dneska dynamicky rozvíjí, nezalitoval jsi někdy, že jsi u něj nezůstal, že jsi se dal na muziku?

To je otázka, kterou mi ještě nikdo nepoložil. Nepřemýšlel jsem o tom v souvislosti s financemi. Jsem vyučený spojař, stejně jako někteří slavní kolegové, třeba Petr Janda a Slávek Janda. Šel jsem od spojů již rok po vyučení, protože jsem se musel rychle rozhodnout mezi hudbou a prací z časových důvodů. Pochopitelně vyhrála hudba, i když jsem musel odříznout svůj stálý příjem. Výuční list stále mám, ale vzhledem k tomu, že v šoubyznysu mám již zapuštěné kořeny, které se jen tak nevytrhnou, myslím si, že návrat ke spojům můžu vyloučit.

Tvoje aktuální album se jmenuje Běž pro ty šproty, proč si zvolil ten název a jak si ho máme vyložit?

Název pramení z mé lásky k pojídání ryb. Jsem přímo rybový frajer, pozor rybový, ne libový! Složil jsem písničku, která se jmenuje Běž pro ty šproty, podle které jsem pojmenoval celou tu desku a v tom názvu je i slovní hříčka, když pospojuješ určitá písmena, najdeš tam slovo šproty dvakrát.

Ve zvuku desky jsou nové hudební prvky, jako elektronika, kterou jsi dřív nepoužíval. Co tě k tomu vedlo?

Zrod této desky je někde v roce 1999. Uvědomoval jsem si, že jsem příliš dlou-

ho na sólové dráze, která mě zvukově úplně nespokojuje. Hrál jsem v kapelách, které byly výhradně kytarové a ten zvuk mi začal připadat stereotypní. Rockovou hudbu a kytary má pořád rád, ale dozrálo ve mně rozhodnutí změnit zvukovou koncepci. Nešlo to naráz. V roce 2000 vyšlo album ČOKoláda, což byla rekapitulace let minulých a uzavřel jsem tím 20-ti letou dekádu. S klukama z kapely jsme začali trochu experimentovat a kytarový zvuk zaobalovat do elektroniky. Dalo by se to částečně přirovnat k tomu, co dělají dneska Linkin Park, nebo Ade- ma, ale ta moje elektronika je jiná. Nejedná se o žádný plagiát a kalkul. Když jsem tu desku začal připravovat, nemohl jsem tušit, že podobně fúzující kapely budou za pár let v oblíbě. Jsem stará páka a moje kořeny jsou v rock'n'rollu a blues. Ale kapely výše uvedené ty kořeny nemají a tím pádem dělají hudbu jinak. A v tom je mezi námi rozdíl. Od května absolvuji s novou kapelou ByPass hodně letních festivalů a jsem přímo nažhavený, jak nového Čoka fanoušci přijmou. Je to má životní výzva, kterou nemohu zahodit. Až příliš dlouho jsem na tomto projektu pracoval.

Čím byla zapříčiněna pauza v tvých sólových aktivitách v posledních letech, nebylo v tom náhodou účinkování v muzikálech?

Samozřejmě, muzikály, které mám hodně rád, jsou jednak jistý zdroj příjmů, ale u mě funguje i to, že já muzikály opravdu miluji a zpívání v nich mě až nezdravě baví. Je to další živá voda na moji hlavu, do mého srdce. Ta pauza ale byla hlavně kvůli tomu, že příprava nové desky mi zabrala čtyři roky, což jsem na

začátku netušil. Dal jsem si na ní hodně záležet a jsem pevně přesvědčen, že to je nejlepší Čok, kterého lidé můžou slyšet. Není to žádný komerční tah, ta deska je opravdu to nejlepší, co jsem kdy udělal.

Jaký je tvůj názor na tvrzení, že muzikály jsou pro naše zpěváky příjemná i nebezpečná záležitost zároveň. Na jednu stranu jim garantují jistou obživu, ale na druhou osobní tvorba spousty umělců stojí na místě a nic nového nepodnikají?

Je to problém, kterého jsem si moc dobře vědom. Často jsem si kladl otázku, co mi muzikál dává a co mi bere. Jasně je, že mi bere určitou část identity, na kterou jsou lidé zvyklí. Ti, kteří mě berou jako rockera, nejsou nadšení, že mě vidí v muzikálu a někteří se můžou ode mě i kvůli tomu odvrátit. U mě na misce vah, kromě finanční jistoty, která není zanedbatelná, převážilo to, že jsem rád na pódiu, ať je to koncert, nebo muzikál. Stojím před lidmi, dávám do nich energii a oni mi ji vracejí. Když jdeš cestou rozumu, je to kompromis, když jdeš cestou srdce - je to to pravý. Já jsem zvolil to srdce, protože jak jsem říkal, muzikály mám strašně rád.

Zmínil jsi teď takové zajímavé slovní spojení - odklon od identity. Nesouvisí s tím i další tvoje aktivity jako moderování různých pořadů na Nově, účinkování v estrádách, čím je tvoje účinkování v nich motivováno?

Příznávám, že jenom penězi, ale byly pořady jako Rychlý prachy, kde to zrovna byla i zábava. Určité věci jsem si časem uvědomil a jestli sis všiml, posledních pět let jsem v žádném stupidním pořadu neúčinkoval. Zjistil jsem, co chci, a co nechci a začal jsem se toho držet. Jiná otázka je, jakým způsobem dokážou rockoví hudebníci, obzvláště ti tvrdší, dostat své písničky do televize, pokud chtějí, aby je viděli lidé. Těch pořadů je žalostně málo. Nedávno jsme hráli na předávání cen Motorka roku, a já jsem si udělal jasno v tom, že pokud chci seznámit co nejvíc lidí s tím, co dělám, může to být i v pořadu, který není rockově laděný. Ovšem za předpokladu, že svoji hudbu předvedu odpovídajícím způsobem. Když ty rockové pořady tady nejsou, prostě musím jít někam, kde to můžu ukázat. Dobrá, budeme v létě hrát na velkých festivalech, ale co zbytek roku? Mrzí mě, že prostor pro rock je v našich masmédiích tak malý. Zaplat' bůh za rádia Beat či Rockzones.

Máš již léta vybudovanou image bouřlivého a bláznivého týpka a muzikanta. Máš ale pocit, že ta všeobecná představa o tobě nekoresponduje moc s tím, jaký

jsi v každodenním životě. Změnil se, nebo zklidnil se nějak Vilém Čok?

Jenom částečně. Mě osobně trochu média a ta vizualizace strhávají k tomu, abych blbnul. Přírovnal bych to k někomu, kdo je introvert, ale jak na něj najede televizní kamera, tak se urve ze řetězu.

Takže funguje to i v tvém případě, jakmile na sobě pocítíš teleobjektiv a kamery, stává se z tebe někdo jiný?

Ano, ale já nejsem schopen to ovlivnit, nebo nějak korigovat. V soukromí jsem docela tichý, ale nedokážu posoudit, zda jsem takový, protože kompenzuji tu vydanou energii a divokost, které v sobě mám. Kdybych nevystupoval na veřejnosti, nevím, zda bych byl někdy extrovert.

No, když to vezmu z té bulvární strany, ty jsi vlastně taková výjimka. Žádné skandály, milenky, pořád stejná manželka. S troškou nadsázky, na dnešní dobu, v podstatě mediálně nezajímavá persona... Zaplat' pánbůh.

Je to tak, jsem třidvacet let ženatý se stejnou partnerkou. Mám dva syny - Michala a Filipa. Měl jsem rodinu ve dvaceti a musel jsem se postavit na vlastní nohy. Myslím si, že to byla dobrá škola, když rodiče dají dětem volnost, ale za předpokladu, že se o sebe umí postarat a znají hodnotu peněz.

Byly časy, kdy jsi zpíval Delirium Tremens a věděl jsi o čem to je, dneska podle všeho takovou skladbu asi nenapíšeš.

Já nevím, co přijde zítra, nebo za rok. Jsem ve znamení panny a lidi v tomto znamení jsou na určité věci pedanti. Dřív jsem hodně plánoval a díval se do budoucna. Teď jsem zcela soustředěn na současnost a naopak, nedívám se do minulosti. Nikdy neposlouchám například své starší desky.

Proč, nelíbí se ti, nebo nechceš vzpomínat na doby, kdy vznikly?

Já jsem nerad nostalgický. Třeba nemám rád loučení a velké citové věci. Vždy mě to uvrhne do melancholie. Když děti odjížděly na letní tábory, snažil jsem se loučení zkrátit na minimum. Myslím si, že se k minulosti nemá cenu vracet i kvůli tomu, že člověk tam nic nemůže změnit, či zvrátit. Zato současnost a svým způsobem i budoucnost ano.

V souvislosti s tvou povahou mě vždycky zajímalo to, jak ses v Pražském výběru dokázal vymezit vůči tak silným osobnostem jako jsou Michal Kocáb a Michal Pavlíček. Nehrozilo občas to, že tě ty velké mlýnské kameny semelou?

Takhle jsem to nikdy nevnímal. Bral jsem to tak, že jsem přišel do kapely lidí, kteří mají obrovské zkušenosti a bude dob-

rý držet chvíli hubu a krok a snažit se něco od nich naučit. Navíc ty moje začátky ve Výběru byly strašně těžké, asi rok po mém nástupu jsme byli zakázáni. Potom jsme spolu fungovali dál a zkušenosti z těch krutých časů utužily naše vztahy a vazby na časy, které kruté nebyly. Vzpomínám, že jsme měli roztržky kvůli repertoáru, i kvůli koncepci kapely, kdy jsem byl například zásadně proti big bandové podobě Výběru ze začátku devadesátých let (viz ADIEU CA). Ale právě naše vztahy, které prošly tolika zkouškami, byly příčinou toho, že jsme dodnes zůstali spolu. Pražský výběr bude letos slavit pětadvacet let trvání.

Kdybys byl vystaven volbě, že z kapel kterými jsi prošel – Zikkurat, Moped, Pražský výběr, Stromboli, Nová Růže, Delirium Tremens atd., by sis musel vybrat pouze jednu, která ti byla hudebně nejbližší, která by to byla?

Pokud by to byl živý koncert, tak určitě Nová Růže. To byla kapela, kterou jsem založil v roce 1988, těsně po druhém usnutí Výběru, kdy kluci k sobě nějak ztratili cestu. Když se podíváš na moje stránky www.vilemcok.com zjistíš, že fanoušci mi dodneška posílají dotazy na tuto kapelu a přitom je to už čtrnáct let, co se Růže rozpadla. Smůla této skupiny byla v tom, že těsně po revoluci lidí na čas absolutně ztratili zájem o kulturu a právě v tuto chvíli Nová Růže „rozkvetla“. Navíc jsme časem měli lidský konflikt s Otou Balážem, který pak založil BSP a já Delirium Tremens a celý to šlo do kopru.

Pojďme se chvíli bavit o tom, co čtenáře tohoto časopisu zajímá asi nejvíc. Máš motorku?

V současnosti ne. Vážně jsem o ni uvažoval vloni, ale nakonec měli přednost hypotéky na barák.

Kdy jsi poprvé k motorkám čuchnul?

U babičky, bylo mi asi deset a my Pražáci jsme strašně záviděli klukům na vesnici, že se můžou na motorkách kdekoliv prohánět. První zkušenost byla s Pionýrem, kterému se lidově říkalo kozí dech. Úžasný zážitek.

Co následovalo potom?

Asi v roce 1993 jsem se seznámil s Tomášem Webrem, který k nám jako první začal dovážet Harley Davidson. Tomáš mi umožnil půjčku Harleye Davidsona - Soft Tail Heritage, což byla mašina postavená

k výročí založení firmy. Byl to úžasný stroj, sice vyrobený sériově, ale velice originální. V té době ta motorka stála kolem miliónu a já jsem si ji naprosto nemohl dovolit. Jezdil jsem se známými i na srazy, ale neměl jsem garáž a nechat ji přes noc na ulici nepadalo v úvahu. Tudíž jsem jí nemohl mít doma a vždycky ji po jízdě vracel.

Určitě to bylo těžké loučení.

Byl tam totiž ještě jeden problém – neměl jsem papíry na motorku. Ale o to mi tenkrát moc nešlo. Když mě zastavili beniga, tak jsem je ukecal, nebo uplatil.

Čím si udržuješ povědomí o dění v motorkářském světě, čteš časopisy, nebo máš kamarády z tohoto prostředí?

Absolvoval jsem spoustu motorkářských srazů jednak s kapelou i jako divák po celé republice - Třebíč, Brno, Zábřeh.

Dobrá kámoše mám v pražském klubu, který se jmenuje Pegas Gang. Prima lidi, kteří sice budí respekt, ale když jsi v pohodě, na budku nedostaneš.

Naopak, začnou ti pomáhat. A vo tom to je. Nebejt zmrď. Spousta z těchto lidí, má pochopitelně blízko k přírodě. Oni kolem sebe nesou tu kapotáž. Což mi tedy vadí taky, ale musím vozit prakticky pořád nějakou techniku, jako bedny, kyta-ry atd.

Představ si to: jedeš, vzduch ti sviští kolem uší, je to velice krásný pocit volnosti a svobody, která je bohužel často drazě vykoupená. Ale já neriskuju, nejsem jezdec, který volí rychlost nade vše. Volím pohodovou jízdu kolem stovky, nejsem závodník a to ani v autě. Jedu na jistotu a vychutnávám tu mystičnost, která je s tím spojená.

– Ivan Ivanov
Foto: Paulus, Pavel Růžek